

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-40/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB 14828046348, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari po tužbi tužitelja Vlade Detića, OIB 11781566088, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i društvo d.o.o., iz Varaždina, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d., OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3A, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković&Partneri d.o.o., iz Zagreba, radi isplate, nakon održane, zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 17. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, te objave presude dana 25. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermaerkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju Vladi Detiću, Vrtna 30, Gojanec, Varaždin, OIB: 11781566088 isplati iznos od 848,70 EUR (osamsto četrdeset osam eura i sedamdeset centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 15% godišnje, od 01.01.2008. godine pa do 30.06.2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 01.07.2011. godine pa do 31.07.2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01.01.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermaerkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju Vladi Detiću, Vrtna 30, Gojanec, Varaždin, OIB: 11781566088 naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.059,73 EUR

(tisuću pedeset devet eura i sedamdeset tri centa) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 25. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, time da se referentna stopa utvrđuje prema čl. 29. st. 8. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23 ~ dalje ZOO) u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika navodeći da je kao korisnik kredita zaključio s tuženikom kao kreditorom Ugovor o kreditu br. 24002006-1031262160/51401652-5103250792 od 14. studenog 2006., a kojim mu je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 55.619,13 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj. Rok vraćan ja je iznosio 216 mjeseci time da je anuitet iznosio 495,09 CHF. Također je i povrat obveza iz kredita trebao biti obračunavan po srednjem tečaju tuženika za CHF uz promjenjivu kamatu stopu, a tužitelj kod sklapanja ugovora primio i otplatni plan. U čl. 10. Ugovora je propisano da je za obradu zahtjeva i odobravanja kredita korisnik kredita dužan prije korištenja kredita platiti 2,500% naknade za iznos kredita odnosno minimalno 200,00 hrk koje se obračunavaju s danom ugovora kredita te da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana. Što znači da je tužitelj prilikom isplate kredita tuženiku i platio navedenu naknadu sukladno naprijed citiranoj odredbi ugovora. Tužitelj je prije pokretanja ovog postupka zatražio od tuženika točan iznos naknade koja je naplaćena prema tom ugovoru i iz obavijesti tuženika je saznao da mu je naplaćena naknada u iznosu od 6.394,53 kn odnosno 848,70 eura. Smatra da je navedeni iznos tuženik stekao bez valjane pravne osnove jer da je odredba iz čl. 10. Ugovora protivna prisilnim odredbama iz čl. 81. i 82. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača koji su bili na snazi kod plaćanja ugovora. Naime da tužitelj s tuženikom nije pojedinačno pregovarao i tužitelju nisu jasno i nedvosmisleno prezentirane usluge za čije troškove se traži naknada prednje naknade te stoga i smatra da je takva odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja zbog čega je i uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja kao potrošača. Slijedom navedenog smatra da je ta odredba ništetna te da je stoga navedeni iznos tuženik dužan vratiti tužitelju, a to temeljem odredbi iz čl. 323 i čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima pa je i podnio ovu tužbu tražeći isplatu navedenog iznosa sa pripadajućom zateznom kamatom tekućom od dana naplate tog iznosa po tuženiku kao i naknadu troškova ovog postupka sa pripadajućom kamatom od donošenja I. stupanje presude u ovom predmetu.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja. Prigovorio je da tužitelj i ima status potrošača, a za koji status moraju biti ispunjeni uvjeti da se radi o fizičkoj osobi i da ta osoba sklapa pravni posao koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti već u osobne nekonvecijalne svrhe. Nadalje je naveo da je naknada za obradu kredita bila jasno vidljivo, uočljiva te razumljiva u samom ugovoru i također da smatra da zbog naplate navedene naknade nije došlo do nikakve neravnoteže slijedom navedenog između stranaka u navedenom ugovornom odnosu jer navedena odredba nije niti nepoštena niti ništetna jer se radi o jasnoj, lako

razumljivoj i lako uočljivoj odredbi. Ističe da je postupanje tuženika u navedenom pravnom poslu bilo transparentno te je i sam iznos naknade bio tužitelju poznat kao i njegova obveza o plaćanju te naknade, a što mu je naznačeno već prilikom pregovora za navedeni kredit. Sama naknada je naznačena i u ugovoru da ista iznosi 2,5% iznosa kredita, a tužitelju je i dostavljen obračun naknade iz koje je vidljivo da se ista obračunava temeljem Odluke o visini kamatnih stopa i naknada banke, a to za obavljanje usluga obrade zahtjeva i odobrenje kredita. Naime tuženik je prilikom obrade zahtjeva za kredit tužitelja imao operativne troškove (trošak rada njegovih djelatnika), materijalne troškove (uredski materijal i sl.), troškovi trećih strana (trošak poštarine i sl.) i povezani regulatorni troškovi. Prema tome tuženik je imao troškove koje je naplatio upravo iz predmetne naknade i koja je bila zakonom dopuštena. Ujedno je tuženik istaknuo i prigovor zastare jer je navedena naknada naplaćena dana 14. studenog 2005. pa je stoga kondematorni dio tužbenog zahtjeva u zastari prema odredbama iz čl. 0215. st. 1. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima jer je istekao 5-godišnji zastarni rok. Također je prigovorio i tijeku zakonske kamate navodeći da bi zakonska zatezna kamata u slučaju usvajanja zahtjeva za utvrđenje ništetnosti takve odredbe ugovora i obveze povrata naplaćene naknade trebala ići od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost, a ne od dana isplate te naknade. Tuženik je inače u odgovoru na tužbu naveo da je doista tužitelj na ime naknade platio iznos koji tužitelj i potražuje ovom tužbom, a čime je učinio nespornim visinu tužbenog zahtjeva. Konačno tuženik je predložio odbijanje tužbenog zahtjeva uz obvezu tuženika na naknadu prouzročenih troškova.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je prvenstveno saslušao tužitelja u svrhu dokazivanja. Također je izvršio uvid u ugovor o kreditu sa listova 6-13 spisa, zatim u preostalu dokumentaciju uz tužbu sa listova 14-21 spisa te se vrši uvid u dokumentaciju uz tuženika sa listova 37-160 spisa.

4. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23 i 146/25- dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sud je temeljem provedenih dokaza kao nesporno utvrdio slijedeće:

- da su stranke zaključile Ugovor o kreditu dana 14. studenog 2006. (listovi 6-13 spisa) i to tuženik kao kreditor, a tužitelj kao korisnik kredita,
- navedenim kreditom je tužitelju stavljeno na raspolaganje iznos od 55.619,13 CHF obračunato prema srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj te da se radilo o hipotekarnom kreditu građana,
- da je čl. 6. bilo određeno da se kredit otplaćuje u 216 mjeseci, u 216 mjesečnih anuiteta (čl. 7.) te da anuitet iznosi 495,09 CHF na koju valutu je i vezana otplata te u čl. 8. je bilo određeno da je kamatna stopa promjenjiva i da u trenutku ugovaranja iznosi 8,250%,
- u čl. 6. je bilo određeno da za obradu zahtjeva i odobravanja kredita korisnik kredita je dužan prije korištenja kredita platiti 2,50% naknade za iznos kredita obračunate s datumom ugovora te da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana, a za slučaj

- prijevremenog povrata banka ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu sukladno odlukama banke važećem u trenutku prijevremenog povrata,
- da je tužitelj na ime naknade za obradu kredita (ulazna naknada) platio iznos od 6.394,53 kn odnosno 848,70 eura i to dana 17. studenog 2006.

6. Sporno je između stranaka da li je odredba ugovora o kreditu iz čl. 10. prema kojoj je tužitelj bio u obvezi platiti naknadu za obradu kredita u iznosu 2,50% od iznosa kredita, ništetna ili ne te da li tužitelj može tražiti povrat plaćenog iznosa naknade od tuženika.

7. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, 46/07, 79/07-dalje ZZP/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, naročito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 87. ZZP/03, nepoštena odredba je ništava.

8. Iz provedenih dokaza, a to naročito uvida u predmetni Ugovor o kreditu (listovi 6-13 spisa) kao i iskaza samog tužitelja sud je utvrdio da je taj ugovor sastavljen upravo po tuženiku i to na njegovom tipskom obrascu, dok je tužitelj kao korisnik kredita ustvari mogao samo prihvatiti takav ugovor ili odbiti i nije imao nikakav utjecaj na sadržaj tog ugovora. To znači da je upravo tuženik određivao uvjete ugovora dok je tužitelj mogao jedino to prihvatiti ili ne. Činjenica jest da je u čl. 10. Ugovora navedeno da je korisnik kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan prije korištenja kredita platiti 2,500% naknade na iznos kredita odnosno minimalno 200,00 hrk obračunate s datumom ugovora te da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana. Također i da za slučaj prijevremenog povrata kredita banka ima pravo naplatiti jednokratnu naknadu sukladno odlukama banke važećim u trenutku prijevremenog povrata. Iz navedene odredbe uopće ne proizlazi niti je vidljivo niti jasno na što se navedena naknada odnosi osim općenitog opisa da ista služi za obradu zahtjeva i odobravanja kredita. Ujedno nije vidljivo temeljem kojih parametara je uopće i utvrđena visina te naknade, a kao što je već rečeno sam ugovor je sastavljen upravo po tuženiku i ustvari isti predstavlja tipski obrazac odobrenog ugovor o kreditu koji je tuženik kao banka zaključivao sa osobama (klijentima) kojima je odobrio kredit. Iz iskaza tužitelja, a što proizlazi iz samog ugovora o kreditu je jasno da se doista o naknadi pa niti o visini te naknade nije uopće pregovaralo već su pregovori bili isključivo usmjereni na samo odobrenje kredita, a to znači na visinu kredita, rok otplate, te potom obzirom na ta dva elementa i visinu anuiteta dok je i zateznu kamatu određivao tuženik sukladno svojim internim aktima. Dakle iz navedene odredbe nije uopće vidljivo na što se ta naknada odnosi tj. kakvi bi eventualno troškovi trebali biti dodatno naplaćeni iz navedene naknade, a to tuženik pojašnjava tek u odgovoru na tužbu. Međutim iz samog ugovora to nije nigdje vidljivo pa slijedom toga nije niti jasno niti uočljivo, a ne proizlazi niti određena visina te naknade koja bi eventualno prema naprijed citiranoj odredbi ugovora bila tek određiva. Konačno nesporno je da je doista tu odredbu stavio u sam ugovor upravo tuženik bez da je tužitelj imao ikakvog utjecaja

na tu odredbu jer je ista i sastavni dio samog ugovora, a što znači da se o toj odredbi uopće nije pregovaralo.

9. Imajući u vidu naprijed izneseno sud smatra da je doista predmetna odredba ugovora o plaćanju naknada ništetna, a to u smislu odredbe iz čl. 87. ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja spornog ugovora. Prema odredbi iz čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) u slučaju ništetnosti je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onog što je ispunjeno protivi vraćanju ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Također i odredbom iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a je propisano da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Čl. 1115. ZOO-a je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U ovom slučaju je nedvojbeno da je naknada naplaćena nakon što je tužitelju odobren kredit od strane tuženika dana 17. studenog 2006. kako to i proizlazi iz obavijesti sa lista 21 spisa. Sama odredba o naknadi je obzirom na način kako je stavljena u ugovor dakle isključivo po određivanju isključivo samo jedne stranke u tom ugovoru tj. banke bez mogućnosti da druga strana uopće može pregovarati o prednjem te je slijedom toga nepoštena i protivna savjesnosti i poštenju pa time i ništetna u smislu naprijed citirane odredbe iz čl. 87. ZZP/03. Osim toga sud smatra da je takva odredba izazvala znatnu neravnotežu između stranaka jer je ustvari cjelokupni teret eventualnih troškova predmetnog kredita stavila na teret isključivo samo jedne stranke, a to je u ovom slučaju korisnik kredita tj. tužitelj.

10. Nadalje sud je utvrdio da je u ovom slučaju je vraćanje moguće što znači da je sud i naložio tuženiku vraćanje iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita time da sud smatra da budući je takva odredba bila u samom trenutku zaključenja ugovora ništetna, a to sukladno odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a tj. već je u trenutku nastanka te odredbe ta odredba bila protivna zakonu te slijedom toga u smislu naprijed citirane odredbe nije niti potrebno posebno tuženim zahtjevom tražiti utvrđenje postojanja ništetnosti. Sud smatra da je neosnovan i prigovor zastare tuženika, a to imajući u vidu pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. prema kojem shvaćanju zastarni rok u slučaju restitucijskog zakona prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Tužitelj u ovom predmetu ne traži posebno utvrđenje ništetnosti, ali se poziva na ništetnost navedene ugovorne odredbe, a isticanje ništetnosti u smislu odredbe iz čl. 328. ZOO-a se ne gasi, što znači da temeljem te zakonske odredbe zastara praktično nije niti počela teći. Ujedno uvažavajući i odredbu iz čl. 1115. ZOO-a sud smatra da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju zbog nepripadno i nezakonito naplaćene naknade zateznu kamatu od dana kada je naplata te naknade i naplaćena tj. 17. studenog 2006., a kako je to tužitelj i postavio u samoj tužbi.

11. Slijedom navedenog je sud utvrdio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja i presudio kao u izreci.

12. Što se tiče iskaza tužitelja sud je u cijelosti isti prihvatio kao istinit i vjerodostojan smatrajući da je tužitelj iskazivao logično i uvjerljivo o bitnim činjenicama vezanim za ovaj predmet i taj iskaz nije doveden u sumnju ostalim provedenim dokazima od strane suda, a niti tvrdnjama tuženika. Sud je također utvrdio da je tužitelj u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora bio potrošač obzirom da iz iskaza jasno proizlazi da je navedeni kredit korišten za sanaciju obiteljske kuće. Vezano na ostale dokaze koje sud ne spominje i ne obrazlaže se navodi da sud smatra te dokaze irelevantne za rješenje ovog predmeta.

13. Odluka o trošku temelji se na odredbama iz čl. 154. st. 1. ZPP-a. Sukladno prednjem je sud tužitelju priznao trošak sastava dopisa tuženiku radi dostave podatka o visini naplaćene naknade u iznosu od 50,00 eura prema tbr. 37. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/2023-dalje OT), trošak sastava tužbe prema tbr. 7. toč. 1. OT u iznosu od 150,00 eura, zatim trošak podneska s očitovanjem na odgovor na tužbu prema tbr. 8. toč. 1. OT u iznosu od 150,00 eura, trošak zastupanja na tri ročišta kod suda svaki puta u iznosu od 150,00 eura prema tbr. 9. toč. 1. OT, trošak PDV-a na gore navedene iznose u iznosu od 200,00 eura prema br. 46. OT, te konačno trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 euro i presudu u iznosu od 39,82 eura, odnosno tužitelju je priznat sveukupni trošak u iznosu od 1.59,73 eura. Svi priznati troškovi su priznati sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a i dosuđeni prema važećoj OT. Na dosuđene troškove je sud i dosudio zateznu kamatu sukladno odredbi iz čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog opravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog opravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni opravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ OD Petrić i partneri d.o.o., Varaždin (za tužitelja)

2/ OD Hanžeković&Partneri d.o.o., Zagreb (za tuženika)

Broj zapisa: **9-30888-7cc2f**

Kontrolni broj: **0197b-6d468-3ad98**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.